

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő: Martin Miklós | Társzerkesztők: Molnár Pál Békés László Felelős szerkesztő: Tóth Ferenc
Stephán László Nagy István

TARTALOM:

Tóth F.: Bizonyosság. — Martin Miklós: Pataki diák-levél 1932 januárban. — Szomolnok Lajos: A reménység pedig nem szégyenít meg. — Molnár Pál: Szégyelje magát. — Martin Miklós: Isten megsegít. — Bodnár István: Ének az édesapámról. (Vers.) — T. L.: A falu szónoka. — Tóth Ferenc: Áldott vagyok. (Vers.) — Stéphan László: Boldogságok. (Folyt. köv.) — Tóth Ferenc: Művészet. — Hírek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium. Előfizetés: Egész évre 3.— pengő Félévre ... 1.50 pengő

XLVII. évfolyam.

Január hó.

1932

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külföldi mértékostály!!

! A diákság évek óta felkarolt cipészre !

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindenemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házcipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben legjobb minőségű **cipőkrem, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony termetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindenemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Czeisler Izidor divatáruháza Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárak, illatszer, pipere, férfi- és női fehéreneműk.

MOLNÁR JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ SÁROSPATAK

(Rákóczi uccán, a ref. egyház épületében.)

Pontos kiszolgálás

Diákság részére kedvezményes árak.

Sárospataki Ifjúsági Közlöny

XLVII. évfolyam.

Január hó

1932.

Főszerkesztő:
Martin Miklós

Társzerkesztők:

Molnár Pál
Stephán László

Békés László
Nagy István

Felelős szerkesztő:
Tóth Ferenc

Bizonyosság.

A bizonytalanság talán sohasem volt nagyobb, mint ma. Máról-holnapra egzisztenciák semmisülnek meg, emberek tűnnek el az élet színéről. Politikai és társadalmi forrongás láza lep meg egyeseket, tömegeket, népeket, sőt világrészeket és orientálja a legellentétebb szélsőségekbe, csoportosítja világnézetekbe. Az emberek nagy, döntő fordulatokat várnak. A várakozásba temetik a bizonytalanság kínjait s plántálják a reménységet.

Ebben a nagy általános világvonatkozásban az ifjúság élete is megrendült s jövője a legbizonytalanabbá vált. Lelke a pesszimizmus legdúsabb termőtalajává lett és tág kaput nyitott a fennálló társadalmi rendszert fenyegető radikális eszméknek, vagy a régi, messzamaradt, búsongó magyar kurucnótáival kesereg. Nem érti sem az időt, sem önmagát. Nem képes olyan életfilozófiára szert tenni, mely átsegíthetné nehézségein. Semmi sem fanyarabb és tartalmatlanabb, miut öröme. És ez érthető is. Pedig az *öröm* — amint nem régebiben *Ravasz László* mondta — *szociális feladat*. A *jövő szociális feladata* pedig az ifjúságé. De ilyen világnézettel és életfelfogással nem képes a jövő problémájának megoldásához jutni. Valami különös emberek kelleneek — itt elsősorban a nevelőkre gondolok —, olyanok, akik a személyiséggé formálás varázserejével bírnak, hogy az ifjúság viasz lelkét az új idők helyes és új formáira alakítsák.

Tanítsák meg az ifjúságot mindenekelőtt örvendezni olyan örömmel, mely Jézus értékelő rendszeréből sugárik ki és aranyoz be minden teremtett dolgot! Az ilyen ifjúságból előrelépő generáció tagja nem lesz többé sem a bürokrácia szolgáléke, sem a másnemű munka undorodott megalázottja, hanem lesz nemzetéért és az emberi társadalomért Isten országában élő, tiszta öntudattal, helyes önismerettel rendelkező személyiség. *A bizonytalanság pedig bizonyosság lesz.*

Tóth F.

Pataki diák-levél 1932 januárban.

Kedves budapesti, debreceni, pápai és az ország más helyein lakó református diáktestvéreim! Már többször felszólítottatok, hogy írjak valamit a mi pataki életünkről, a választ azonban hiába vártátok. Sem egyesek, sem egyesületek, sem lapok nem kaptak tőlem levelet. Ne gondoljátok, hogy irógörccs fenyeget, ha tollat veszek a kezembe; azt se, hogy megfélemlitem rólatok. Hallgatásom oka egyéb. Nem mertem írni eddig, mert nem láttam egész tisztán a helyzetünket. Pedig ti nagyon szeretnétek tudni mint élünk Patakon úgy szellemileg, mint anyagilag. Most sem írnék, ha külső okok nem kényszerítenének.

A napokban nagy, sárga, konferenciára hívó plakátok érkeztek Budapestről. Máskor tömegesen jelentkeztünk a konferenciára és szép számmal jelentünk meg azon. Ma ezt nem tehetjük. Ne gondoljátok, hogy más a szellemünk, a lelki beállítottságunk mint a tietek?! Egy röpke pillanatilag se véljétek, hogy nemtörődomség a főfegyvertársunk! Nagyon vágyódnak a találkozásra hiszen régi jó barátok, harcos-társak, a jövődő öntudatos református vezetői, orvos-, mérnök-, jogász, pap-, tanítói hivatásra készülők forrnak ott eggyé a keresztyénség tüzeiben. — Mennénk mi, de nem mehetünk. Lelkünket az anyagi szegénység kötelei kötik le Patakhöz és így nem vihetjük oda, mert nincs pénzünk a vasuti költségre.

Ezelőtt öt évvel, havas, jeges január utolján -- február elején negyven-ötven pataki diák is utazott a találkozóra. Akkor még tellett. Ma már nem.

Boldog budapesti születésű és lakos diáktestvérem, te nem is tudod mi a diákszegénység. Ne ítélj hát el *csak* azon az alapon, hogy nem veszünk részt a konferencián. Te otthon élsz, a szüleidnél kapsz lakást, kenyeret. Csak ami ezen felül van, az a készpénz kiadásod. Azt feleled erre: „Ez nem kifogás. Hát a többi vidéki testvér? Ők anyagilag rosszabbul állnak, mint ti, patakiak“.

„Tévedsz. Meg azután ők távolságilag is közelebb esnek hozzád“.
Öt évvel ezelőtt is.

Jól van. Nem vitatkozom. Tényeket hozok fel. Régi világot siratok benne. Nem is nagyon távoli multat, csak öt évvel ezelőttil. Elsiratom a főiskolámat, meg a „pataki diákot“, a boldog diákot, aki még a „szegények iskolájában“ tanult.

Öt évvel ezelőtt, az 1926/27. évi Értesítőben ez áll a theol. akadémián fizetendő díjakról: A beiratási díj egyszersmindenkorra 6 P. Tandíj egész évre 24 P. Minden hittanhallgató fizeti az állami nyugdíjjárulékot, melynek összege egész évre 28 P. Egyleti díjak: betegsegélyző egyleti díj 6 P. Ifjúsági Egyleti díj 2 P. Ifj. Olvasó Egyleti díj 4 P. Internátusi díj 80 P. Tanévi teljes ellátás 240 P.

1930/31. évi Értesítőben ez így módosul... (az előbbi díjak fennállnak!): Betegsegélyző Egyleti díj 10 P. Ifjúsági Egyletbe 4 P. Épület fenntartási díj 10 P. Ösztöndíjjárulék 160 Internátusi díj 120 P. Tanévi teljes ellátás 250 P.

Arról felesleges írnom, hogy ez a 67-60 P. emelkedés mit jelent egy diáknak olyankor, mikor a szülei addig is csak a legnagyobb erőmegfeszítéssel tudták fizetni a díjakat; olyankor, mikor a legációk jövedelme az öt év előtti 95—320 P-ből 45—250 P-re szállott le s mikor csak az első hat-hét theologus legátuma jut tul a 150 P fölé és már a IV. éven is akad 100 P. legáció s amikor a másodév jelenének a legátuma 65 P. Mondom felesleges arról írnom. Hát arról írjak-e, hogy a főiskola, deficitjének jelentős részét diákfilléreken akarja „szanálni“? Arról, hogy a tandíjat évi 26 P-vel emelik, 10 P fütési díjat kell fizetni és az internátus díja egyszerre 60 P-vel emelkedik 120 ról 180-ra! Az hogy a tápintézeti díjat 250 P-ről 230-ra szállították le? Édes Istenem! Inkább ne szállítsák le, csak maradjon minden úgy, amint ma van . . .

Ugye megértetek bennünket? Te boldog budapesti theologus testvér, ki nem fizetsz tandíjat, aki, ha nagyon hanyag vagy és teljes díjat fizetsz mindenből, még akkor is jobban jössz ki mint mi, nem is beszélve arról, hogy ott hitoktatást és tanítványt is kapsz; te boldog pápai testvér, aki 20 P tandíjjal, minden segély nélkül havi 55 P-ből élsz épp oly legációk mellett mint a miénk; te boldog debreceni testvér, aki egy kissé igyekezve eddig is olcsóbban jöttél ki mint mi, hiszen tandíjkezdve eddig is az I., II., III. IV. fokozat előnyét élvezted. Ugye megértetek?

Levelem elejére úgy odakiváncozott az S. O. S. „Save our souls“. Mentsétek meg lelkeinket. De ezt nem nektek kellene megírnom hanem a nélkülünk határozó vezetőinknek. Nagyon félek, hogy éppen a legjobban tanuló diáktestvéreim hagyják itt teológiánkat, (amelyet szelleméért, szeretettől áthatott tanításért szívből szeretnek), azért mert nem tudnak megbirkózni az így felgyülemlett anyagi kiadásokkal és mennek oda, ahol tanulásuk eredményeként ugysis kevesebb a fizetni valójuk. Szeretném megmondani az illetékeseknek, hogy amit nyernek a révén, elvesztik a vámon. Dehát nekünk nincs szavunk.

Kedves Testvéreim, budapestiek, debreceniek, pápaiak és az ország más helyein lakók, ti mit tennétek hasonló helyzetben?! Tudjuk, hogy ti, pápaiak évente bejárjátok a gyülekezeteket és vetített-képes előadásokat tartotok és ez nektek 1000—1100 P tiszta jövedelmet hoz. Ugye gondoljátok, hogy ezt nálunk is meglehetne tenni? Kérünk, irjatok, mik a ti egyéb bevételeitek? egyházkerületi segélyeitek? kedvezményeitek? Látjátok, mi patakiak, kikre eddig a konferenciákon oly meg nem értően, sőt kissé irigykedve is néztetek, kol-dus módra állunk. Im legyen, megmutatjuk magunkat, nem kendő-zük szegénységünket . . . lássatok meg . . .

Ugye megértitek, hogy nem a lélek, de a pénz miatt nem vehettünk részt eddig az összejöveteleiteken. De mondunk egyet. Jöj-jetek el ti Patakra. Idehaza — itthon lesztek. Itt megláthatjátok majd, hogy *Patak él*, van lelke.

Hát ha a theologusok nem is, de a VII—VIII. gimnazisták?! Ők sem állnak jobban. Öt esztendő óta ők is elvérzettek. A legációjuk meg? Öt évvel ezelőtt 40—90 pengő között, majdnem

mindegyiknek jutott. Ma? Jó ha tiznek jut, s az is csak a vasuti költségére meg a pátenstre elég.

Bizony, bizony tönkre mentünk anyagilag. Bizony, sok itt a krajcár nélkül tengődő, sok itt a segélyre szoruló. Bizony, ha igazán szerettek bennünket küldjeteK segélyt — pénzt, ruhát, alamizsnát, hogy legalább egy-két a tápintézetben fizetni nem tudó testvérünkön segítsünk . . .

Ne vegyétek rossz néven azt se, hogy lapjaitokra nincs előfizető. Honnan? Miből?

Bizony csak tengünk, lengünk. A jó Isten tudja csak megmondani, hogy van az, hogy a pataki diák még ma sem veszítette el az életkedvét. Vannak megfoghatatlan dolgok ezen a világon. Ugye ti is hiszitek, hogy egyedül az Istenbe vetett reménység és bizodalom tart meg bennünket pataki diákokat?

Ne haragudjatok ránk. Lélekben veletek vagyunk és sokat gondolunk rátok. Munkátokra Isten áldását kérjük. Pataki diáktestvéreitek nevében

Martin Miklós.

A reménység pedig nem szégyenít meg.

Róm. 5 : 5 v.

Egy esztendő belehalt ismét az enyészet tengerébe. Öregebb lett egy évvel a világ. Közelebb jutott minden élő lény a sírhoz, a halálhoz . . . Új esztendő talaján lépkedünk.

S ha önmagunkat, a körülöttünk levő embereket vagy akár az egész ember-világot nézzük és figyeljük, azt látjuk, hogy talán még egy új esztendőnek sem indult az emberiség olyan képes érzésekkel és sőtét sejtelmekkel, mint az 1932-ik évnek.

Nem tudjuk mit hoz reánk ez új esztendő? Mert olyan idöket élünk, olyan új kezdetre viradtunk amilyenre talán soha, vagy amilyet ember emlékezet óta nem tapasztaltunk. Mintha az utolsó ítélet jelei mutatkoznának a mai viszonyokban. Az egész világon egy érzés, egy gondolat, egy kérdés él milliók szívében és ajkán: mi lesz velünk? Lesz e kimenetel e mai helyzetünkéből vagy belepusztulunk csúfúl e mostani nyavalyánkba? Beteg az egész világ Testileg-lelkileg. Koldus lett a mai ember. Valóságos siralomház lett sokak a legnagyobb többség számára e földi lét; — Bizony szomorú a mai világ képe. — És ebben a keserves, gyászos idökben is szól hozzánk az ige, söt ez mutatja meg miként lesz új hajnal hasadás, hogyan jó el „egy jobb kor, mely után buzgó imádság epedez száz-ezrek ajakán.“

Az ige intő szava hozzánk ez új esztendőben: „*a reménység pedig meg nem szégyenít*“

„A remény az élet vándor botja, mely az embert a bölcsötől a sírig kíséri.“ — Akár egy ember életét, akár egy nemzet történetét vizsgáljuk is meg, a reménység érzését mindenütt feltaláljuk.

Ott él ez a még alig öntudatra ébredt gyermek szívébe, a felserdült ifjú lelkébe, amikor jövőről ábrándozik, ott lánzol a megtett férfi érzés-világába, s ott szunnyad és pislog az aggastyán lelke mélyén. — Így van ez a nemzetek életében is. — A zsidó nép, a kiválasztott nemzetség a reménység népe volt. Ha a pusztai vándorlásban feladták volna mindnyájan minden reményüket, hogy valaha is eljutnak az ígéret földjére, egész biztonnal soha nem látták volna meg azt. A mi nemzetünk is ha pl. az átkos török iga alatt nem reménykedett volna abba, hogy Isten hoz reá még vig és jobb esztendő, de bele nyugodott volna sorsába, ma talán már emléke sem élne.

A reménység jellemző tulajdonsága, hogy az élet mozgatója, feszítője, továbbá, hogy kapcsolatba hoz azzal, közelebb hozza azt, akibe reményünk helyezük és végül közösségbe hoz azokkal, kiknek ugyanaz a reménységük tárgya, mint nekünk.

A reménység olyan erő, mely nem hagy nyugton, vágyat, akaratot ébreszt, aktivitást követel nem tétlenséget. A reménység az emberi élet hajtó ereje. Ez teszi varázsszá, az életet, ez ad annak értelmet és új színt; mert olyan valami, vagy valaki felé úz, hajtja, aminek vagy akinek még nincs birtokába. Keresésre, küzdve-küzdésre bízva bizásra serkent. Ez tette az embert zarándokló, kereső emberré, hogy ne nyugodjon míg vágya nem teljesül, míg célját el nem érte.

Természetesen reménység és reménység között, óriási különbség van. Van, akinek minden álma és reménye az, hogy minél jövedelmezőbb álláshoz jusson, a másoknak, hogy minél kevesebb munkával és fáradsággal járó hivatalra tegyen szert, a harmadiknak, hogy minél szebb ruhába járjon, hogy mások megbámulhassák, magára vonja a közfigyelmet. Szóval ahány ember, annyi féle a reményének tárgya.

Az ilyen reménység azonban előbb utóbb megszégyenít. Megszégyenít pedig azért, mert *nem igazi*, nem helyesen megválasztott a tárgya.

Nem ilyenről mondja az apostol, hogy „a reménység pedig meg nem szégyenít,” de olyanról, melynek egyedüli tárgya: a Krisztus.

Az *igazi reménység a Krisztusba vetett reménység*. Akinek Krisztus a vágya és reménye, az közel van ő hozzá, mert a reménység közel von Krisztushoz, lévén a reménység végső fokon „gyermekcipőbe járó hit” (Muraközy Gy.) A hitben pedig Krisztussal ölelkezik össze a földi ember. És mire van ma legnagyobb szükség? Az olyan reménységre, amikor és amely által Krisztust választjuk vezérünknek és Urunknak. Ez a reménység nem szégyenít majd meg soha. Ő lehajol hozzád, keblére ölel, szelíd biztatással szól, ha csalódás ér e földi honba: „ne félj, én veled vagyok a világ végezetéig” Amikor már-már összeroskadsz kereszted sulya alatt, ha nem emberekhez fordulsz segítségért, de egyedül ő hozzá folyamodsz, nyomodba szegődik, megfogja kereszted végét, könnyit terheden, elosztatja kétséged, új erővel tölti meg lelked aranykelyhét s te letörölve hulló könnyedet, boldog meglegedett lélekkel mész tovább életed utain örökös reménnyel.

S ha te ilyen isteni erővel megteljesedett ember leszel, olyanán tétel, mint a mágnes által az acél, azaz mágnessé Vonzódni fogsz azután a fő forrás után, melytől ezen tulajdonságod nyerted, de vonzani fogod a hasonló fajsúlyu és összetételű embertársaidat is.

Az ennek a világnak a baja, hogy nem közeledik az életet adó mágnes felé: a *Krisztushoz*. — Elszigeteli magát tőle. — A hitetlenség és istentelenség szigetelő ruháját öltötte magára. Félt ettől az erőforrástól mert félreismerte, azt hiszi megrontja, azért tör ellene, durván eltaszítja magától.

Azért beteg a mai világ, mert Krisztus *névben* él csak benne, nem azt jelenti ő e világ számára, amit a virágnak a harmat, a tikkadt, elepedt földnek az eső: *életet*, de csak divatos felöltő lett, kit úgy cserélget és változtat, amint az idő vagy hangulata változik. Krisztus csak másodosztályú utas lett az ember számára. A benne való hit és remény olyaná lett, mint a mise köntös, csak addig van rajta, addig él szívébe, míg a templomba ül, de aztán, ha átlépi küszöbét, ledobja magáról és nem viszi ki a hétköznapi gondja és baja közé.

Ha az Urnak 1932-ik esztendejében is azon az uton maradunk, melyen eddig haladtunk, vajjon érünk-e több új esztendőt? És mindenek felett könnyebbül-e helyzetünk? Egész bizonytalannal nem. — Csak úgy, ha szakítunk eddigi életfolytatásunkkal, vagy amint az apostol is mondja: „Egyet cselekszem, azokat, melyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célszerűen igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára“ A jobb jövőbe vetett reményünk csak így nem szégyenít meg minket soha.

Szomolnokyi Lajos

IV. é. theol.

Szégyelje magát.

Nem filozófia ez a pár sor, csak az élet egy vonásának megfigyelése. És ennek megfigyelése éppen itt Patakon a legalkalmasabb, mert olyan embertípusról van itt szó, mely kellő céltudatos nevelés hiányában éppen itt fejlődhetne ki legjobban nagy számmal. Bár a nevelés erősen küzd ellene, mégis találunk elvétve ilyet. És e vonás, elfojtva bár a lélek mélyén, sokszor egészen a tudat alatt, de többé-kevésbé mindenkiben megvan, aki tanulmányai következtében a társadalmi osztályok sorában egy fokkal is magasabbra emelkedett, mint a szülei voltak. illetve vannak. E vonás pedig a legvulgárisabban kifejezve az, hogy a felcseperedett tanult ember lenézi az alacsonyabb sorsban élő szüleit, hozzátartozóit, szégyeli őket. Sok pataki diák földműves család gyermeke s ő tanult, művelt ember lesz, míg szülei megmaradnak a kulturának sokkal alacsonyabb fokán. És van aki szégyeli ezt diaktársai előtt, hogy az ő szülei szegények, egyszerűek, érdes kezűek s verejtékes munkával izzadják ki azt a pénzt, mellyel fiokat a pataki iskolában uriemberre taníthatják ki.

Csak két konkrét esetet mondok el. A régebbi évekből veszem.

Fehér zajdás falusi néni várja a tizpercet a gimnázium folyóján. Várja a kisleányt, hogy kijöve az órától keblére ölelhessen s el-
 ujságholhassa neki, hogy leölték a disznót, hát behozott neki is belőle,
 meg jó tepertős pogácsát is süített, mert bizony felfér a jó kis „hazai“
 a konviktus mellett ilyen eleven diákocskának. — Csengetnek. Kijön
 a tanár ur, jönnek ki más fiúk is, de az ő fia nem jön. Lesi szo-
 rongó érzéssel, az udvarra kirohanó gyerekeket nem akarja, vagy talán
 nem is meri megszólítani. Már majdnem vége a tizpercnek, mikor
 hozzámegy egy kisleány s megkérdi: Kit tetszik keresni? A fiút
 várnám, de nem jön ki. A diák megkérdi a fia nevét s kiküldi az
 osztályból. A fiú meglepődik. Nem gondolta, hogy itt fogja az édes-
 anyja felkeresni. Zavarba jön s anyját meg sem ölelve, meg sem
 csókolva, szóhoz jutni sem engedi, csak elmondja, hogy menjen haza
 a lakására, ott várja meg s majd a következő tizpercben hazamegy,
 akkor beszélhetnek, de neki most órája van, hát be kell menni. Ez-
 zel otthagya édesanyját.

Mikor bement az osztályba, egyik barátja megkérdezte: Ki volt
 az az asszony? — Az . . . egyik béresünknek a felesége, — volt a
 bizonytalan válasz. — A fiú IV. osztályos volt.

Édesapa kereste X. urat az iskola kapujában. X. ur egyik kollé-
 gája felszaladt a szobába, hogy leküldje őt. Ki keres? — Egy falusi
 bácsi. X. ur az ablakhoz ment s onnan nézte meg ki az. A falusi
 kopott ruhájú bácsikában megdöbbenve ismert rá atyjára. — Átadott
 barátjának egy forintot, hogy vigye le a bácsinak s mondja meg,
 hogy most nincs ideje lemenni. Ki az a bácsi? — kérdezte a barát.
 Egy . . . falumbeli, aki mindig eljön kéregetni hozzám, ha erre vetődik
 az utja.

Nem vád akar lenni e pár sor a patoki diák ellen, hiszen nem-
 csak itt van ez meg, megtalálható mindenütt, örök emberi vonás. De
 küzdeni kell ellene. Arany: Toldijában György a rókaelkü bátyja
 érdeklődik ezzel az érzéssel öccse után: „Hát a *másik* hol van . . .?“

Azonban nem szabad ez érzést teljesen a megátalkodottság, a
 hálállanság rovására írni. Sajátságos lélektani tény, hogy egymást
 teljesen csak a hasonló koru és gondolkodású emberek tudják telje-
 sen megérteni. Az igazi lelki közösség pedig egymás megértésén és
 értékelésén alapszik. Természetes, hogy más annak a fiúnak a felfo-
 gása, gondolkodása, életstílusa, világnézete, más az egész énje, aki
 iskolákat végzett, mint annak a szülőnek, aki csak elemi ismeretek-
 kel vagy még azzal sem rendelkezik, más annak a fiúnak vágyai,
 ideái, törekvései, aki a város levegőjét, a modern technika és hala-
 dás formáló hatását, az intelligencia szellemét szívta magába, mint a
 szüleié, hozzátartozóié kik a falu elmaradottságában idegenül állanak
 szemben a modern kultúrával. E különbség egy láthatatlan falat emel
 az apa és fiú között, melyet lelke mélyén ott érez mind a kettő, de
 amelyet közhörsit, elnyom a szeretet. És csakis a szeretet forraszt-
 hatja e különbség fölött össze a szíveket. Ahol kevés vagy fogyatékos
 a szeretet, csak ott bukkanhat uralkodólag előtérbe a szülőlt szégyel-
 ő érzélem. A szeretet az egyetlen megoldás, de nem a vak szeretet,

hanem a felvilágosodott szeretet. Tisztán és világosan látni azt, hogy mások miatt soha szégyelni nem szabad magunkat, csak magunk miatt szégyenkezhetünk. Meglátása annak, hogy Isten előtt járunk s Ő előtte minden ember egyforma, minden ember az ő gyermeke, egymásnak testvére, legyen bár fejedelem vagy napszámos, polihisztor vagy analfabéta. Aki még ezt nem látta he, az nem intelligens ember, az ne a szüleit szégyelje, hanem magát. Szégyelje magát!

Molnár Pál
theológus.

Isten megsegít.

Bugyi András egyszerű ember. Kis, nádfődeles házacskája az udvarunk végében áll. Szomszédunk. Csak egy vékony, korhadozó deszkakerítés választja el udvarainkat. Bizony nem nagyobb ház a miénk sem, de azért jobban megtérünk benne mint ők, mert náluk három család húzza meg magát az árnyékadó házikóban. Két szoba, egy konyha. Egyik szobában a sógora lakik. másikkban meg ő, öreg édesszüleivel, kiknek eltartása az ő két dolgos karjára vár, pedig az alacsonytermetű, vékonypénzű embernek elég nehezeére esik a terhes munka.

Van pár hold földje is, ami úgy-ahogy tódítaná a bevételt, ha ugyan nem kellene a szántásért, vetésért a legnagyobb munkaidőben robotolnia. Mifelénk úgy szokás, hogy a nagyobb gazdák elvégzik a zsellér-emberek földjein az igás munkát, de ezt a zsellérnek kézimunkával kell visszaszolgáltatnia akkor, mikor a nagygazdának arra szüksége van, többnyire „masinázás“ idején, ahogy nálunk a cséplést nevezik. Így hát a föld se sok hasznot hajt annak, akinek kevés jutott belőle. Bizony nem sokat hozott Bugyi Andrásnak se, míg csak abból élt. Mikor azután a jó Isten, apró cselédkével is megörvendeztette András szívét, az öregek örömébe fanyar cseppek is keveredtek. Örültek is a gyerekek, meg nem is. Szerették is meg nem is... Node annál jobban örtült András.

Andrásnak arany szive van. Vallásos keresztyén ember. Ilyennek ismertem mindig. Kis gimnazista koromból emlékszem, hogy minden vasárnap délutánon — amikor pedig kevesen szokták látogatni az Isten-házát — ott láttam őt az orgona melletti karzaton, amint ájtatosan énekelt és imádkozott... S azóta is mindig ott találtam.

Jó szomszéd, s így gyakran elbeszélgetek vele, ha odahaza vagyok.

A fent vázolt körülmények között ismertem eddig és ugyancsak meglepődtem, mikor hosszas távollétem után, először találkoztam vele az utcán.

Alig ismertem meg. Csinosan öltözött alakja majdnem idegennek tüntette fel. Szürkészöld öltöze, s a feje tetején diszelgő zöld vadászkalap büszkén hirdette bele a nagyvilágba, hogy ő a gróf Esterházy Ferenc hitbizományi uradalom erdészeti hivatalánál tölt be valamilyen állást.

Nem állhattam meg beszélgetés nélkül.

— Hova, hova Bugyi bácsi?

— A hivatalba. — Felelte a világ legtermészetesebb hangján Persze, nem is sejtette mennyire érdekel engem, hogy mióta áll ő az uradalom szolgálatában és hogyan került be oda, hiszen az uradalomhoz nagyon nehezen kerül be, nem-a régi személyzethez tartozó emberfia. Különösen, ha református is. Családi meg vallási tradíciók ott is vannak.

Mikor beszélgetés közben tüzetes ismertetést kértem, nem fukarkodott a szavakkal. Első mondata ez volt: Az Isten segítségével.

Nekem most nincs más feladatom, mint elmondani e segítség történetét, lehetőleg a történethez híven.

*

Rég lerázta a szél a fákról a megsárgult leveleket és már rég hó fedte az avert, mikorra András állandó napszámmunkához tudott jutni az uradalomnál. Addig igen bizonytalan lábon állt a mindennapi keresete, mivel nem mindig akadt hely, ahová fát vágni hívták. Volt is öröm a kis házikóban, mikor állandó munka, biztos téli kenyér ígéretével állított be.

Az igaz, hogy ez a munka keserves kenyér volt. Minden reggel, hajnali félhomályban, sőt nem egyszer vaksötétben kellett elindulnia hazulról, hogy rendes időre érjen a községtől négy öt kilométernyire fekvő munkahelyre. Útja a Kálvária dombon keresztül, az Öreg-tó partján vezetett el. András vidáman botorkálgatott arra, s mivel nagyon szíven viselte a pontosságot, mindig idején ért ki. Egy ízben mégiscsak késett.

Egy, a szokottnál hidegebb, fagyasztó téli reggelen Bandika nagyon csunyán köhögött. Odakünn hatalmasan erőlködött a szél, szállt a fagyos zuzmara. Benn a kis szobában meleg volt, s Bandika karja görcsösen fonódott András nyakába:

— Ne hagyj itt apuka!... Ne hagyj itt...

És András nem tudott ellenállni Bandika kérésének. Maradt.

Már a hetet is elkongatta a toronyóra a nagyharang testén, mikor elindult.

A szél sem fútt annyira mint előbb és zuzmara helyett hópelyhek szállongtak a levegőben. Mintha az idő is segíteni akarta volna, hogy hamarabb kiérlessen.

András egykedvűen rakta lábait a csikorogva sikongó uton. Lassan fogyott a távolság az ágaikat fázékonyan ég felé nyújtogató fák között... Pedig rohanni szeretett volna, ha tudott volna a síkos út miatt.

Már világos volt. A Vértes hegység, a tó tulsó partján, egész tisztán fehérlett előtte, s amodébb a fenyves hóborított fái olyanok voltak, mintha fehér lepedőből kísértet csontváza meredezett volna ki.

Máskor jobban megfigyelte ezeket és sokszor összeborzongott, ha nekieresztette fantáziája gyeplőjét e kényszerséták közben. De most?! Másutt járt a gondolata. Még csak az a szán se kötötte le

figyelmét, mely ott siklott tova mellette az uton. Pedig lett volna mit néznie.

Négy hófehér lovat karcsú, fejedelmi tartású nő hajtott, fedetlen fővel, s a hidegtől meg a hajtás gyönyörűségétől kipirult arccal. A szán hátulsó ülésén fázósan gubbasztott a kövérképű sváb kocsis.

A szán elsuhant.

A grófi szán volt, s András csak későn emelte kezét a sapká jához.

Mindegy az. Ugysem ügyeltek rá a szánról.

András csak ment... ment Csizmája alatt besüppedt a friss hó, s ropogott az alsó, a régi. S amint látszólagos egykedvűséggel tapodta az utat, lelkében a szánon ülő kocsiszt irigyelte

Ha most ő ülne annak helyén, rövid idő alatt künn lenne.

A csilingelés mind távolabbról hangzott s már szinte hallucinációként érzett a levegőben.

András meg csak ment... Majd hirtelen megállt

Előtte, fehér hópárnába simulva, sárga, ékköves karperec fekiúdt.

András állt... állt és nézett... Szemei meg csak úgy csillogtak az örömtől. Ime egész vagyon hever előtte.

Körülnézett, látja e valaki?

Nem. Nem volt a közelben senki.

Szive vadul kalapált. Hirtelen mozdulattal lehajolt és felvette az ékszer. Nézegette, gyönyörködött benne. A kandikálva felbukkanó téli nap sugara szikrázva verődött vissza a drága kövekről.

András izgatott volt. Ime, mily váratlanul lett ő gazdag emberré. Első perchen nem is gondolt arra, hogy az ékszer vissza kell adni tulajdonosának. Azt tudta, kié az ékszer, hiszen erre nem jár más aki ily értéket veszíthetne el, csak a grófnő. A második perchen megszállotta a kapzsiság ördöge. Miért is adná vissza a grófnőnek? Van annak vagyona elég. Mennyivel jobban elférne őrajta az a pénz, amit az ékszerésztől kapna?

Egészen elfeledkezett a munkáról. Már nem sietett, csak bandukolt. Meg megállt... Gondolkozott.

Nagy harc dúlt a belsejében. Egyik hang ezt súgta neki: — Add el! Gazdag ember leszel Nem kell az egész telet durva munkával töltened... Nézd! Beteg a kis fiad. Ugy kíván léged látni! Egész nap mellette lehetsz. Megvigasztalhatod. Az Isten is azért adta néked ezt az ékszer...

De megszólalt a másik hang is:

— Fiam ez az ékszer nem a tiéd. Ismered a tulajdonosát is. Neked, mint egyeneslelkű embernek, kötelességed, hogy vissza add az ékszer.

Harmadik hang így suttogott:

— Add vissza... add vissza... Ugysem értékesíthetnéd gyanukeltés nélkül... Így talán jutalmat is kapsz... Eredj csak... Ne tétovázz...

Kétszer is elindult, meg visszafordult, míg végre is a város felé vette útját.

Délfelé járt az idő, mikor a grófi titkárnál jelentkezett. A hatalmasan megtermett, jóléttől duzzadó ember egykedvűen hallgatta végig a nagy szorongással előadott históriát és unott hangon kérdezte a találó nevét, lakását s még csak köszönetet sem mondott mikor elbocsátotta, oly magától értetődőnek tartotta azt, hogy egy szegény ember visszaviszi a gazdag grófnő elvesztett ékszerét.

András a folyosón tájékozódott már, mikor egy hajdu hozta a titkár üzenetét, hogy pár napon belül hívatni fogja.

Szédülő fejjel tántorgott lefelé a szőnyeggel fedett lépcsőn. Hát ennyibe veszik itt az ő becsületességét? Miért is nem tartotta meg azt az ékszert?! Hiszen ezt előre tudhatta volna! — Eh! De nem! Erre nem is szabad gondolnia... kötelessége volt. Így még jobb is.

Mire az utcára ért, lecsillapodott. Megnyugodott. Vidáman indult a munkahely felé és olyan nyugodtan mondta késése okát a munkavezetőnek, mintha csak egy bugylibicska találásáról számolt volna be... Még örült is, hogy ily jó alkalmat kapott késése igazolására.

Teltek a napok, multak a hetek is. És még semmi. Nem hívták a hivatalba. Jóformán el is feledte az esetet. Hétköznapokon dolgozott nagy szorgalommal, vasárnapokon meg szívből zengedezte a zsolttárt. Nem bántotta még az édesapja kelletlensége sem, aki még most sem tudott nyugodni a kincs miatt. Folyton zsörtölődött:

— Ha én találtam volna meg, tudtam volna mit kell tenni. Fel kellett volna vinni Pestre, vagy Győrbe és ott eladni...

Volt hallgatni való elég. András meg hallgatott. Olyan jól esett neki benn a lelke mélyén, hogy ő helyesebben cselekedett, mint mások tettek volna az ő helyében. Mintha egy fokkal különbnek érezte volna magát, mint azelőtt...

De, ami késik nem mulik. Az ő jutalma sem maradt el. Tavaszra járt az idő, mikor a postás kék borítékú hivatalos levelet kézbesített Andrásnak. A levél az uradalmi hivattól jött. A hitbizomány igazgatóságához idézték. Tudta, milyen ügyben. Milyen ügye is lehetett volna ott más?

Amint ilyenkor illik, megborotválkozott, ünneplőbe öltözött és szorongó szívvel indult a hivatal felé.

Az igazgató nem várt szíveséggel fogadta... Az ékszer, a grófnő kedvelt ékszere volt és nagyon megörült, mikor elveszettnek vélt ékszerét, a titkár útján kézhez kapta. „Igazán szerencsés ember”-nek nevezte az igazgató Andrást, mert a grófnő nagy jutalmat utaltatott ki. — De ha rá van szorulva, megélhetést is biztosíthat a becsületesség jutalmazásaként.

— Válasszon Bugyi, jutalom, vagy állás? — kérdezte mosolyogva az igazgató.

András lelke úgy megilletődött, alig tudta kinyögni:

— Köszönöm szépen a méltóságos grófnő kegyességét... az állás... az állás... mert...

Még hosszasan beszélgetett Adrással az igazgató, majd a számvevő hivatalba utasította, ahol utalványt kapott a január elsejétől esedékes fizetéséről... Azzal a pénztárba ment, ott megkapta a pénzt.

Az állást is azonnal elfoglalta. Szolga lett az erdészeti hivatalnál. Mindez a grófnő kívánságára.

Azt sem tudta, sirjon-e, nevéssen-e örömeiben. Azt sem tudta, hogyan jutott haza, csak azt tudta, hogy mikor haza ért. két kis gyermekkar fonódott a nyaka közé és ő boldogan gügyögte a gyermek fülébe :

— Ne félj Bandikám, jó sorod lesz Apukádat megsegítette az Isten.

*

Azóta tényleg nagyon jó dolga van. Kommenciót kap az uradalomtól, dolga pedig egyáltalában nem terhes Csak az irodahelyiségeket kell takarítani. meg egy másik szolgatársával felváltva kell őrködni a pénztárnál minden második éjjel. De azért külön díjat kap. Az édesapja sem zsörtölődik annyit, mint azelőtt és ő is örömet tartja a szüleit, hála Istennek van anyyija, hogy megerőltetés nélkül teheti. Megsegítette az Isten.

Örömmel hallgattam a boldog meglegedettséget sugárzó szavakat . . . András meg beszélt . . . beszélt . . .

Az akácok úgy bólingattak felettünk, mintha szavai igazságát erősítették volna.

Martin Miklós.

Ének az édesapámról.

*Kegyetlen hideg doromból végig a falun,
hol az apám ősi sorsát tépve-tépi,
vigasztalva bús anyámat, ki engem sirat
ritmusba rohant gögös gyereket.*

*Szegény szép apám, bénává rokkant jó öreg,
Háború-isten ölte meg tested
és én, véredből serkedt forrongó gyerek
megátkozok Háborút, oltárt,
hogy mosolyba lopjam búült lelkedet.*

*Szaggatott rongyba bujtatod tested, mint új Jób.
sovány kenyérrel dolgozol nap-nap,
hogy zsíros falat jussék rossz fiadnak ;
Kavart időben nemzett bús dalosnak.*

*Fagyástól-fugyásig kint reszket ijedt, tört lelked
a sáros vagy száraz sovány mezők felett,
ahol sok ősem könnyes szemmel verejtékezett
pitymalattól sürvedésig, míg mögötte a vén Nap leköszönt.*

Bodnár István

IV. é. tan. növ.

A falu szónoka.

Legáció . . . mennyi sok komoly és vidám történetet hall és él át abban egy diák. A nagytiszteletű urak szíves jó indulattal feltárják életük kedves emlékeit s olyan jól esik azokat hallgatni, — azokon örülni és szomorkodni. Az alább olvasható „beszéd“ egy ilyen gyöngyszeme karácsonyi legációmnak, s azt hiszem, hogy hátátlan lennék ha csak a magam számára tartanám meg azt az „élvezetet“, melyet olvasása és hallgatása nyújt. Nem irodalmi remek, csak egy egyszerű falusi embernek a „maga módján“ való megnyilatkozása, gondolatainak kifejezése, — akkor amikor papjának a beiktatásán, üdvözölheti őt:

„Tisztelt Presmitérium, Gyülelész Társadalom

Minekutánna az érdek sorainak a forgása következményeinek a kifolyásából K . . . József tiszteletes urunkat a mai szent napon az ő nézeteinek alkalmából az idő forgásának a jövődségére papunknak megválasztottuk és mivel az ő teendőségének szivességének a megnyilatkozása sorsaiban ezen az estvéli órák folyásában mink mindnyájan az ő presmitérium gyülelész vendégei vagyunk széttekintek a testvér egyházak minemű dolgainak a sors érdekeinek a folyásában. Ott van a katolikus keresztyén anyaszentegyház, ahol az élet minemű dolgaiban a leendő szóbeszédet megadják. Mióta a presmitérium gyülelész társadalom minemű sorsforgadalmában, mint kurátor állottam, többször átfordultam az evangélikus részre, ahol az iskola beosztásának tananyag mivolta a presmitérium tekintélyének a teendőségén fordul meg. Igaz, hogy a mi gyülelész presmitérium társadalmunk sorainak az intézésében, az iskolák kormányzásának, az alapozásának a megtetejezésén még mint mellék vagyunk. A presmitérium gyűlésnek a szabálybeosztása, ha nem úgy kezdődik, akkor én itt hagyom a teendő dolgok mivoltát, kilépek a teendőség akadályozása alkalmából a presmitérium gyülelész társaságból. Az ezek után a sors érdekeinek a mineműségének az intézésében ismét bátran mondom, hogy az egyház körülménye beszédjeiből a népintézeti iskolák falainak a fundamentumának a tanítóságából inludt ki a tudomány mineműsége. Közbe veszem ezek mellett a pályázatok intézkedésének minemű alkalmát. Végezetül a világ forgalmi kifolyásának leendőségéből azt kívánom minden polgár köztársaságnak, hogy igyekezzünk a nép nézeteinek a teendő alkalmat megszerezni és miután ezt a tanítók tudják, a presmitérium társadalom az ő intézkedések körülményeibe ellenkezésbe vágván, az ellenség alkalmainak a sorsainak az érdekességéből kifolyó ügyekben dacára a gyülelész presmitérium társadalom minden leendő szóbeszédének: K . . . József tiszteletes urunknak az élete folyásának a kiindulásán azt kívánom, hogy őt az egyház viszontagságainak az enyhítő körülményeiben az Isten ojan hosszú forगतat időközön éltesse.“

Közli: T. L.

Áldott vagyok.

Lelkemben olykor megáradnak
Dús, aranyesős zuhatagok.
Vérvirágba szökken a szívem
S úgy érzem, nagyon áldott vagyok.

Odaadom a szerelmemet.
Odaadom a nevetésem.
Odaadom a csókom, vágyam.
Odaadom a szenvedésem.

És járok, mint az ős apostol
Az új csodáknak új tűzével,
Haláliszagú, beteg házakban
Életlázamat öntöm széjjel.

Odaadom a reménységem,
A békességem és az átkom,
A sirásomat, a vétkeimet
S az áldatlanokat megáldom,

A szívem kincsét osztogatom
Koldusoknak, a sok szegénynek:
Óhajos vágyak búsult népe,
Akik tudom, hogy szeretnének.

Hogyha lelkemben megáradnak
Dús, aranyesős zuhatagok,
Vérvirágba szökken a szívem
S áldok, mert nagyon áldott vagyok.

Tóth Ferenc.

Boldogságok.

A mai idők örök pesszimizmusa semmit sem lát, — csak ami rossz, — keserű. Pedig az élet minden parányiségében ott van a jó; ott van ami széppé, kedvessé teszi az Élet-utat.

Egy „ici-pici“ Életvirágot szedtem össze a pesszimizmus mezejéről. Lenyultam a sárba is, hogy onnan felhozzam a kedvest, onnan, — hova soha másként nem gondolunk, csak szomorúsággal, bár van ott is boldogság — hacsak egy pillanatra is. Mellé szedtem egy fényvirágot; ott is van, mondjuk ugyan olyan öröm, mint a sárban. A pillanatok találkoznak. Nincs olyan rétege az emberiségnek, melynek ne lenne közös vonása. Ilyen közös vonás a Boldogság. Ha máshol nem is, de ebben találkoznak, — mert minden embernek van boldogsága, — némelyiknek hosszabb, némelyiknek kevesebb ideig, — de van. — Ime.

I.

Csunya zivatáros este volt. Jól behúztam fejem kabátomba, amikor sietve mentem az iskola kerten végig, hogy elérjen még, a messziről már hallott vonatot. Levelet vittem ki Édes Anyám névnapjára. El-elgondolkoztam, — de sietve mentem. Egyszer, magam mögött apró szaggatott sirást hallottam; megütötte fületem, de mit sem törődve haladtam tovább. Mi közöm hozzá (!?!). Hirtelen kezem Édes Anyám levelére tévedt, — és megálltam, — visszafordultam, — kerestem azt, aki sirt. Egy parányi lánygyermeket találtam magam előtt; alig lehetett hét éves. Csodálkozva néztem rá. Kócos, — nemcsak a pince-lakás kóca volt az, hanem a vihar csapzottsága,

a sár maszatossága. Térdepelt a sárban. Turt, kotorászott parányi kezével, mely még a sár csomóval is csöpp volt. Ruhája elárulta, hogy a szegénység hajtotta be a sárba. Piszkos, rongyos és sáros volt. Alig-alig fedte ugyan testét, de a szél még jobban lemeztelenítette. Kezemet még mindig Anyám levelén tartotiam, mikor megkérdeztem.

Kislány, — mit keresel a sárban?

Szipogó sirás tört ki, sártól fedett száján, — szinte a sötétben éreztem, hogy a könny és az eső barázdát von a kicsi arcra.

Nem felelt először, — félt talán, — vagy a szél viasszorította szavát. Ujra kérdeztem, — most már felé hajlón, — simogatón.

Mit keresel, — mond

Töredezetten értettem meg... „elvesztettem husz fillért, — és az apám megver, ha nem viszek haza kenyeret, — mert nincs több pénz”.

Kezem hirtelen ökölbe szorult, — észre sem vettem, hogy Édes Anyám levelét is összegyűrtem, — valami megrándult bennem, és — csak néztem, néztem a fák között cik-cakolt vető fénysávokra... Elvesztett husz fillért, — s azért itt fázik; — itt tur a sárban; — kivetkőzteti önmagát emberi ábrázatjából; — a kétségbeesés szántja arcát és ki tudja mit gondol magában, míg keresi a husz fillért, összes vagyonát, — míg mellette szaladgál az Arany — és neki a husz fillére sincs meg...

Arra eszméltem fel, — hogy a vonat füttye fülembé hasított, — elment. — Magam előtt láttam egy réveteg kék szempárt, mely csodálkozva néz az én merev arcomba. Ijedt szeméből lassan folyt a könny, — biztosan nem tudta elképzelni, — mi lett engem. Kezem lassan elengedi összegyűrt levelem, — és sietve nyulok tárcám után. Odaadtam a husz fillért Futok vissza szobámba és messziről a szél hozza felém a kislány öröm-boldogság sikolyát, — mely még most is fülembé van, — és míg otthon vetem le csurom-vizes ruhámat, — elgondolom, ki lett most boldogabb hármunk közül: az Anyám, a Gyermekek, — vagy én.

II.

1931. karácsonya felé futott az idő. Csipős téli hideg vett körül mindent. Valahogy úgy hívták a szegény emberek ezt a karácsonyt: Nyomor karácsonya. Volt valami igazuk. Emberek szaladgáltak kenyér után, — hiába; ruhátlan gyermekek nyújtották kezeiket adományért; ölte a falatért.

Nyomor karácsonya — és mégis volt öröm, boldogság benne. Volt. Láttam.

Egy este apró emberkék tapogtak a tanító intézet felé. Boldog, reményváró suttogás volt közöttük. Karácsonyra siettek: a Jóság-adomány karácsonyára. Apró, fényhez nem szokott szemük bámulva nézte a fa szépségét, — és vártak. Várásukban benne volt a pillanat öröme. Valahogy úgy érezhették magukat, — mint aki talált valamit. Ők is találták ezt az estét.

Milyen könnyes szemmel szorongatták azok az apró élet ígéretek a kapott dolgokat; talán abban a pillanatban nem is annak a cipőnek vagy ruhának örültek, hanem csak annak, hogy a karácsonyfa alól kapták.

Egy apró emberke, hatalmas sirásba csapott, amint az apja kis csomagját el akarta venni. Szinte vadul szoritotta magához, — szoritotta, — talán vele is aludt. Olyan szép volt, — boldogtalan boldog gyermekeket látni — együtt.

Talán egy évig ismét nem lesz örömük, — de ennek az egy estének boldog mosolya megpecsételi az életüket.

Boldogság — a nyomor karácsonyán.

Stéphán László.

Folyt. köv.

Művészet.

A Szép a lélek egyik alapvonása. Titokzatos mélység, melynek tengerében más-más csillogású gyöngyszemek játszanak szint és életet. Kifejezője a *művészet*, melynek legnagyobb csodája maga az élet.

Röviden ezek a gondolatok kísérik, amidőn mondani akarok valamit *Krasznay Ernő* színtársulatáról, amely rövid két hetet tölt Sárospatakon. Az idáig előadott szindarabokban ez a kis, lelkes társulat tanujelét adta művészi arravalóságának s annak az áldozatkészségének, melyet a magyar kulturáért hoz.

Nem vagyok és nem is akarok elfogult lenni a színtársulattal szemben, hanem objektíve ítélek, amikor csak dicsérő elismerést mondok róla. Színészei a kisvárosi szürkeségbe lopták be művészetükkel azt az egyszerre kacagó és szomrú életfonadékot, amely magában sodorja a művészetszeretetet és a velejáró sors lilahimzését.

A társulat minden tagja dicséretet vívott ki Mégis ki kell emelnem *Krasznay Ernőt*, akinek jellemalakítása bensőségteljessé forrott, igazán művészi. *Pethes Dezső* humor- és komikumalakítása akár melyik fővárosi színpadnak dicsérete lehetne. A *Torockói menyasszony Herschkovitsát* egyenesen remekül alakította. *Pilis Piroska* elragadó megjelenésével és alakításával nyűgöz le. Lubinszky Lili szépségével, fiatalságával, elragadó kedves játékaival lep meg. Kiválnak még: Tereby Ila, Sugár László, Radány Dezső, Várady László, Bakos László és H. Bakos F.

Szinre kerültek: *Torockói menyasszony* (énekes vigjáték), *Nőtlen férj* (operett), *Feketeszárú cseresznye* (színjáték) *Fehér Orchideák* (operett), *A mosoly országa* (regényes operett). *Lehullott a rezgőnyárfa* (operett), *Csókos regiment* (táncos operett) stb.

Külön dicséretet érdemel *Krasznay* darabválasztása. — A kedves társulat ittléte szép emlékeket hagy nekünk.

Tóth Ferenc.

Hirek.

Lapzártával osztatlan örömmel hozzuk a hirt Főtiszt. Farkas István miskolci esperesnek a tiszáninneri ref. egyházkerület püspökévé választásáról. Kérjük a Mindenható Isten drága kegyelmét szeretett főpásztorunk életére és munkásságára. Őt pedig kérjük, hogy legyen ifjuságunk lelkes megértője, szeretetteljes vezetőnk, hogy egyházkerületünk új oltásai Istent gyönyörködtető virágokká nőjjenek s a kicsiny mustármag terebélyes fáján szent gyümölcsöket hozhassanak Isten dicsőségére. Legyen élete hosszú és áldásos.

Halálozás. Mindnyájan mély fájdalommal vettük a hirt január hó 15-én, hogy *Frenczel Béla*, VI.

oszt. gimn. testvértünk édes atyja szívszélhüdéiben meghalt. A súlyos megpróbáltatást viselő, mindnyájunk által szeretett testvérünk fájdalmának enyhítésére kérjük a mindenható Istent, hogy vigasztalja meg bánatos gyermekét.

S. Nagy Lajos laki lelkésztestvérünk és *Szilágyi Margitka* december 16-án esküdtek örök hűséget egymásnak. Kedves testvéreinkre és élettársára Isten áldását kérjük.

Főiskolai akadémiánk az 1931-32-ik iskolai év második szemeszterét február hó 3-án kezdi egy csendes nap keretében. A félévi vizsgálatok szép eredményt ígérnek

A Magyar Diákok Pro Christo Szövetsége (Mekdesz) 1932 jan. 29—febr. 2-ig rendezi 25. jubileumi esztendejének országos téli konferenciáját Budapesten, IX. Család u. 8 alatt. A Konferenciának vezetógondolata: az új élet küszöbén. Előadást tartanak: Örök válság címmel dr. ifj. Szabó Aladár és Szabó Imre. Örök győzelem címmel Dr. Vass Vince és Pierre Maury. Az ifjúság és a társadalom címmel D. Kapi Béla és Dr. Ravasz László. A hit, imádság és szolgálat értelméről Benkő István, Varga Tamás és Szőnyi Sándor beszélnek, További előadók: Forgács Gyula, dr. br. Podmaniczky Pál, Kertész Dániel és Victor János dr. *Január 31-én* d. u. 6 órakor lesz a mozgalom jubileumi ünnepe, melynek szónoka Muraközy Gyula lesz. A konferencián részt vehet minden főiskolás diák és a középiskolák két felső osztályának tanulói. Jelentkezni lehet a Szövetség központi irodájában (Bpest, IX. Üllői út 19. II. 4. Telefon Aut. 886--68) mely minden felvitágosítást készséggel megad.

Tisztelettel értesítjük Kedves Olvasóinkat, hogy Stern úr megkezdte újból és kitartással folytatja felfedező útját. Verejtékes expedíciójának eredménye idáig néhány folt s egy-két fordítás. Áldozata pedig N . . . L . . . theol. úr nadrágja, melynek is a székes kerekjén hosszas tűnődés után és anyaghiány következtében, egy egészséges tákkal felfedezte a *harántesikolást* és ezzel a kutatás vágyával eltelt tanuló ifjak előtt egyszermindenkorra tisztázódott a horizontális és vertikális síkok viszonyulásának fogalma. Szerencsekívánatunkkal nem zárkozhatunk el a derék felfedezőtől és őszinte köszönetünket fejezzük ki X budapesti cégnek is a Stern úrnak küldött árumintáért, melynek birtokában újabb divatkisérleteket végezhet. Támogassuk rendeléseinkkel!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
'Time Is Money'
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek mellett** kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékot** készséggel küldök!!

Varrógépek és eredeti **Steyer Vaf-fenrad kerékpárok** gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak,

☪ a Patikaközben. ☪ a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

40 év óta áll fenn

id. Szepessy István

sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,

fehér és barna kenyerek.

Nyomtatta : Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel Sárospatakon.